

[Rimstad.]

vi naturligvis, men når det er sagt og understreget, skal det også siges, at netop den højtærede boligminister, som ønsker så store bemyndigelser, ser vi meget nødig udstyret med sådanne.

Efter det foreliggende lovforslag bliver lovens formål stærkt udvidet. Det kommer nu til at spænde over et så rummeligt løfte som dette, at de boligsøgende skal have en rimelig mulighed for at skaffe sig en efter deres økonomi og familieforhold passende bolig. I de år, den højtærede boligminister og hans forgænger har stået for byggeriet her i landet, har forholdene, hvoraf dette løfte udspringer, udviklet sig derhen, at når jeg i dag i en af omegnskommunerne forsøger at skaffe nogle af mine medarbejdere, der er aflønnet med mellem 1 200 og 1 500 kr. om måneden, en bolig i den pågældende kommune, er jeg henvist til boliger — og deres antal er oven i købet meget begrænset — som koster 400 kr. om måneden for 1½ værelse.

På disse muligheder er det, den højtærede boligministers forslag skal bygge videre. Da ingen i dag tænker på et fald i byggepriserne, skal udbygningen ske på den måde, at man giver m²-tilskud, ikke længere til byggeriet, men — og det er det nye i forslaget — til lejerens, hvis hans indtægt er lav nok. Er den det, modtager han som huslejetilskud i de private byggerier, hvor lejen vil ligge mellem 65 og 70 kr. pr. m², et beløb på 8 kr. 50 øre pr. m². Imidlertid skal disse tilskudspenge komme et eller andet sted fra, og hvis den højtærede finansminister skal bevare sit kæmpemæssige budgetoverskud intakt, kan pengene kun komme frem på én måde, nemlig i form af skatter bl. a. fra manden, der får huslejetilskuddet. Efter forslaget giver staten således her med den ene hånd og ser sig nødsaget til at tage med den anden, kun til glæde for en administration, der efter Parkinsons lov her vil få en ny opblomstring.

Vi tror ikke på nytten af dette forslag, som ikke vil ændre en tøddel i den meget vanskelige boligsituation. Den eneste udvej, man her har, er at indlede den ophævelse af det 20-år gamle huslejestop, som igen vil bringe boligmassen ind i den naturlige cirkulation mellem gammelt og nyt, dyrt og billigt. Men det skal gøres langsomt og

forsigtigt for ikke unødvendigt at slå væsentlige ting i stykker i den enkeltes økonomi.

Det har været os en stor tilfredshed at bemærke, at store kredse inden for ungdommen netop — og fordi de efterhånden ved, hvor skoen trykker — er kommet til det samme resultat som vi: at boligproblemet ikke kan løses uden restriktionernes bortfald. For det er jo netop sagen. Det er ungdommen, der skal betale gildet til fordel for de ældre; det betyder dette forslag, og til hjælp til regningen får ungdommen altså den højtærede boligministers almisse, i stedet for at de ligestilles med de ældre borgere, så de snart kan sætte foden under eget bord. Da det foreliggende forslag således ikke løser problemet, men kun sætter dyre lapper på et allerede udrangeret stykke tøj, kan vi ikke anbefale det til vedtagelse.

Jeg vil gerne tilføje, at dette omfattende lovforslag, som blev fremsat i tirsdags, ikke fra vor side ved dets første behandling i dag har kunnet gøres til genstand for en så detaljeret behandling, som vi gerne havde ønsket at give det. Dertil har der simpelt hen ikke været tid. Vi har måttet indskrænke os til som her gjort at trække nogle principielle synspunkter op. Vi beklager det og ønsker for fremtiden mere tid til behandling af så omfattende forslag.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg beklager, at jeg ikke ser mig i stand til at takke samtlige ærede ordførere, selv om der dog blev givet udtryk for en vis forhandlingsvilje. At lovforslaget skulle få ubetinget tilslutning, ja, det havde jeg ikke turdet vente, men at man fortsat skal høre tale om forskelsbehandling af det private byggeri i forhold til det støttede byggeri, det vil sige det sociale byggeri, det kan vel give anledning til nogen forundring. Det må i hvert fald få mig til at spørge, hvad det så er, man vil.

Vi har gennem årene hørt om det hidtil gældende driftstilskud som den store uretfærdighed. Jeg må hertil sige, at når dette tilskud var ensartet, var det jo, fordi det i adskillige tilfælde kom samme lejerklintel til gode, og så var det urimeligt at gøre forskel på lejerne. De kritiske røster har jo tidligere hævdet, at tilskuddet ikke skulle ydes til lejligheden, men til lejerne, til hvis